

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1925 | 74. AARGANG

INGEN OPHØJELSE UDEN ARBEJDE.

(Bemærkninger af Dr. *F. J. Pack* i Tabernaklet, Salt Lake City, den 20. Juli 1924.)

Der er mange Slags Religionssystemer i Verden i Dag. Mange af dem besidder ikke noget særligt Fortrin, der i nogen udpræget Grad adskiller dem fra alle andre. Andre derimod er noget for sig selv. »Mormon«kirken, som den kaldes, er ganske enestaaende i mange Henseender. Det vilde ikke være muligt, selv om det maaske var onskeligt, at faa Tid til mere end blot at nævne de fremtrædende Ejendommeligheder. I hvad jeg skal sige her i Dag, stoler jeg paa at være vejledt paa en saadan Maade, at jeg i det mindste nogenlunde udforligt kan henvise til noget, der er mere eller mindre ejendommeligt for »Mormonismen«, og som De kan tage med Dem herfra.

Jeg har lige fra min Ungdom af næret stor Ærbodighed for denne Religions praktiske Side. Jeg er overbevist om, at den lægger mere Vægt paa Religionens Realitet end de fleste, om ikke alle religiose Organisationer. Vi, som er Medlemmer af Kirken, har Folelsen af, at den er aldeles ægte, at den hævder

Nødvendigheden af at leve og handle rigtigt i enhver Henseende. Vi har for Eksempel ingen dobbelt moralsk Maalestok. Vi forlanger, at vore unge Mænd i enhver Henseende bor være lige saa rene som vore unge Kvinder, og naturligvis det samme af vore ældre Mænd som af vore ældre Kvinder. Vi tror, at dersom der er en Gud i Himmelen, da venter han, at de, som vil vandre paa hans Stier, skal være rene i Ordets fulde Betydning. Vi har ikke en Sondags Religion, som ikke ogsaa er en Mandags eller Fredags Religion. Vor Religion gælder alle Ugens syv Dage, og vi tager den med os i vore forskellige Beskæftigelser, og hvor vi end færdes.

Derfor venter vi, at det Medlem, der arbejder i Marken, paa Værkstedet eller i Kontoret, vil leve sin Religion lige saa helt, fuldkomment og oprigtigt, som Manden paa Talerstolen. Med andre Ord, vi forlanger, at Menneskers Handlemaade i enhver Retning svarer til deres Trosbekendelse. Medens det maa indrømmes, at vi til Tider i individuelle Tilfælde kommer til kort, saa kan det dog med Sandhed siges, at »Mormon«folket overalt stræber efter at gøre Kristi Evangelium til en Del af deres Liv.

Vi har lært gennem Aabenbaring og ved at undersoge Skriften, at der kun er en Vej, ad hvilken Mennesker kan blive frelst. Formedelst sin store Kærlighed har vor himmelske Fader gjort det muligt for menneskelige Væsener, der lever et godt Liv, at blive frelst i hans Rige. Dermed mener jeg, at »Mormonismen« forlanger mere end blot mundtlig Omvendelse til Herren. At nojes med at bekende, at Jesus er Kristus, er for os ikke tilstrækkeligt til Frelse. Derimod har vi Forstaaelsen af, at et godt og retskaffent Liv er nodvendigt.

I mit Nabolag boede der for nogen Tid siden en gammel Dame, der ernærede sig ved at avle Blomster. Hun var ikke Medlem af vor Kirke. Hun hørte for Resten ikke nogen Kirke til. Hun passede og plejede sine Blomster og handlede med dem; men det var ikke alt. Jeg har mange Gange set hende gaa forbi min Dør med en Buket Blomster i sin Favn, bestemt til et eller andet Hjem, hvor der var Sygdom eller Sorg.

Omsider blev hun selv syg og døde. Børnene saá sig omkring efter en, som kunde holde en Tale ved hendes Baare. De fandt tilsidst en Præst, der var villig til at komme og tale ved hendes Begravelse. Jeg var til Stede. Jeg hørte paa, hvad han havde at sige. Ifølge hans Ord var der intet Haab for denne Kvinde. Hun havde ikke bekendt sin Tro paa Herren, og efter hans Mening var der intet Haab eller Belønning for saadanne hinsides. Det var en af de Prædikener, der giver os en Følelse af Nedtrykthed uden noget Haab om Fremtiden.

Næsten samtidig med denne Begivenhed skete en anden: En Dreng paa fjorten Aar kom hjem fra Skole ved Middagstid. Hans Forældre var ikke hjemme. Han havde en Nøgle til Hoveddøren. Han aabnede den og gik ind gennem Korridoren til Køkkenet. Her overraskede han en Tyv i Færd med at plyndre Skabet. Med et forskrækket Udraab vendte Drengen sig om og løb ud, men inden han naaede gennem Døren, blev han ramt af Tyvens Kugle. Han faldt ud over Trappetrinene, krøb ud paa Græsplænen, hvor han døde, og hvor hans Lig blev fundet nogle Minutter senere. Efter nogen Tids Forløb blev Morderen grebet, forhørt og erklæret skyldig, og lige før, han skulde henrettes, tilstod han sin Brøde. Han kaldte sin Sjælesørger til sig og bekendte sin Tro paa Frelserens forsonende Blod. Hans Sjælesørger fortalte ham, at han fortrøstningsfuldt kunde se frem til den Glæde og Lyksalighed, der ventede ham i Mesterens Favn, hvortil han næsten straks vilde blive ført.

Vi kan ikke tro, jeg kan ikke tro paa en Gud, der vilde henvise en gammel Blomstersælgerske til evig Fordømmelse og ophøje en hensynsløs Morder af en uskyldig Dreng til evig Fred og Lyksalighed. Derimod forekommer det mig retfærdigt, at Mennesker, som Skriften siger, skulde blive dømte efter deres Gerninger, hvorledes disse end er. Det Menneske, der har gjort det gode, vil efter min Mening modtage en retfærdig Belønning, og den, der har overtraadt Guds og Menneskers Love, vil faa en tilsvarende Straf.

Derfor siger vi til alle I Fremmede indenfor vore Døre, og som er oprigtige og ærlige, tro imod eders Overbevisning om Ret og Uret, at ifølge vor Forstaaelse vil Herren velsigne eder i Overensstemmelse dermed, og dersom der er nogen iblandt os, som er urene og uværdige, da vil de blive dømt efter det, som de har udført, lige meget hvad deres Bekendelse er. »Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indgaa i min Faders Rige, men den, som gør min Faders Vilje, som er i Himmelen.«

At Belønning ikke kan komme uden Bestræbelser er lagt for Dagen overalt i Naturen. Det er ikke muligt for nogen at gennemgaa en indre Udvikling uden at udføre noget selv. Der er i denne Henseende stor Forskel mellem døde Ting og levende Væsener.

Lad mig anføre et Eksempel. Det Tog, jeg for nogen Tid siden besteg i New York for at rejse mod Vest, havde et Lokomotiv, hvis Drivhjul var næsten syv Fod i Diameter. Maskinen var øjensynligt bygget med Hurtighed som Formaal. Men da vi kom ud mod Vest, hvor Terrænet begynder at stige, blev Maskinen ombyttet med en anden, der havde mindre Hjul, og da vi kom til Klippebjergene, fik vi en Maskine, der kun havde Hjul af fire Fods Diameter. Det vilde have været i højeste Grad upraktisk at gøre hele Rejsen tværs over Landet med én Maskine, af den simple Grund, at Maskinerne bygges til et bestemt Slags Arbejde, og dette kan de udføre og intet andet. Lad os tydeligt forstaa dette, at lige meget hvor mange Gange Maskinen med de høje Hjul har prøvet paa at køre op ad en for stejl Skraaning, saa vil den ikke den sidste Gang komme en Smule længere end den første, selv om den har gjort en Million Forsøg.

Dette er derimod ikke Tilfældet med menneskelige Væsener. Vi kommer Maalet nærmere efter hvert Forsøg. Dette gælder forøvrigt saa godt som alle levende Ting, men især de højere udviklede Organismer. Naar en Mand første Gang skal arbejde med Hakke og Skovl, bliver hans Hænder ømme, og han faar Vabler, men Naturen kommer ham til Hjælp, og ved fortsat

Arbejde bliver Huden haard og Haanden stærk. Den er bleven kraftigere ved Brugen.

Det samme gælder alle Legemets øvrige Organer. Smeden lærer at bruge sin Hammer ved fortsat Øvelse. Dersom Gud ikke havde givet Menneskene Evnen til at udvikle Legemet ved Brugen, vilde vi ikke være stort bedre end Maskinen, der er bygget i en bestemt Hensigt; thi vi kan tydeligt se, at dersom vi ikke kunde udvikles ved Brugen, vilde der ikke være Mulighed for Fremgang. Vi kunde ikke en Gang lære at gaa eller synge, tale eller lege, dersom vi ikke havde vidst dette før. Vor Særstilling i Skabelsen er en Følge af vor større Evne til at udvikles ved Brugen af vort Legeme og vor Aand.

Lad mig henlede Deres Opmærksomhed paa den anden Side af Emnet. Lige saa snart De ophører med at bruge Deres Arm eller Haand, hvor godt udstyrede disse end monne være, vil De blive berøvet det, som De har modtaget. Ligesom et Lem eller en Evne udvikles ved Brugen, bliver den ødelagt ved ikke at blive udnyttet. I Naturen ser det ud til, at hvor en stor Velsignelse er givet, forventes et stort Resultat, og hvor denne ikke anvendes i fuldeste Udstrækning, bliver den efterhaanden taget tilbage.

Denne Kendsgerning har Mesteren forklaret for os paa saa tydelig en Maade i Lignelsen om Talenterne, især da han omtalte den Tjener, der kun havde faaet et Talent og skjulte det. Da han ikke havde gjort Brug af det, blev det frataget ham.

Hvorhen vi end vender os paa Oplysningens og Udviklingens Omraade, findes der kun en Maade, paa hvilken menneskelige Væsener kan udvikle Legeme og Aand, og det er ved Virksomhed. Det synes at være imod Universets Love at føle, at man kan blive bedre uden ved selv at stræbe efter at blive det.

Og den Lov — thi det er en Lov — er derimod grundigt stadfæstet, at dersom vi ikke vedbliver at handle og virke, vil vore Evner og Kræfter formindskes. Ingen Sportsmand vilde tænke paa at løbe et Væddeløb, dersom han ikke havde holdt sig i Træning.

Og i Religionen finder vi, at dersom Mennesker skal vedblive at hæve sig opad paa Dydens og Retfærdighedens Stige, maa de arbejde, uafbrudt arbejde, og saa snart de ophorer med at virke i det godes Tjeneste, er de i Tilbagegang. Der findes ikke noget saadant, som at staa stille. Enten bliver vi stadig bedre, eller ogsaa bliver vi værre. Dette Princip bliver de Sidste-Dages Hellige allevegne undervist om. Vi venter, at vore Born, saa snart som de begynder at forstaa Kristendommens Begyndelsesgrunde, skal arbejde. Vi sætter dem i Arbejde. Overalt forkynder vi Læren om Gerningers Nodvendighed — gode Gerninger. Ædle Handlinger betyder aandelig Udvikling. Vi ser frem til den Tid, da vi skal træde over i den evige Verden og fortsætte vor Virksomhed. Vi har ikke Følelsen af, at Forandringen fra Forkrænkelighed til Uforkrænkelighed vil berøve os Muligheden for videre Fremadskriden. Gennem de kommende Evigheder vil denne Egenskab hos Mennesket vedblivende føre dem fremad og opad. Vor Religion befatter sig ikke blot med dette Liv. Det er en Religion, der fortsættes i de evige Verdener.

Vi tror ikke, det er nok blot at vedligeholde vort nuværende Standpunkt. Vi venter, at vort Folk skal blive bedre næste Aar, end det var i dette, og vedblive at blive bedre i de folgende Aar og gennem al Evighed. Læg Mærke til de vidunderlige Fremskridt, der har fundet Sted i de sidste halvtreds Aar, og husk saa paa, at det er sket ved haardt Arbejde, forenet med Inspiration fra vor himmelske Fader. Ved sit Arbejde paa Teknikkens Omraade har Mennesket forbedret vore Samfærdselsmidler paa en mirakulos Maade. Naar Mænd og Kvinder lærer at vie sig til de Ting, der horer Gud til, med lige saa stor Iver og Flid som til timelige Ting, da vil deres Fremgang paa dette Omraade blive lige saa stor og hurtig. Derfor lærer vi vort Folk, derfor lærer vi hverandre at efterleve Jesu Kristi Evangelium.

Jeg beder, at Herrens Velsignelser maa være over os alle i Jesu Kristi Navn. Amen.

VEJEN TIL LYKKE.

Lad et Menneske tage imod den Sandhed, at Gud er vor Fader, og begynde at indrette sit Liv i Harmoni med denne Sandheds Betydning; lad ham ophøre med sine ængstelige Bekymringer, sine Misfornøjelser og Beklagelser og overgive sig helt og holdent til sin Faders Omsorg. Lad ham udføre sit Arbejde fra Dag til Dag, saa godt han kan, og overlade Resultatet til Gud. Lad ham henvende sig til sin Fader hver eneste Dag, tilstaa sine Fejl og anmode om Hjælp og Vejledning. Lad ham prøve paa at adlyde og behage Herren af Kærlighed til ham. Lad ham fra Verdens Genvordigheder, Misforstaaelser og Virvar, fra Menneskers Ondskab og giftige Tungers Angreb søge Tilflugt i sin Faders lønlige Nærhed. Dette er Vejen til Lykke, og det Menneske, der finder denne store Sandhed ved at handle derefter, er lykkelig. *Dyke.*

STATISTISK RAPPORT FOR DEN DANSKE MISSION 1924.

	Aalborg	Aarhus	København	Total
Antal Missionærer 31/12 1924	7	10	6	23
Skrifter uddelt	28,900	27,102	22,310	78,312
Bøger omsat	188	133	232	553
Evang. Samtaler	1240	934	407	2581
Møder afholdt	344	630	305	1279
Børn velsignede	8	3	7	18
Døbte	15	6	16	37
Ordineret	7	3	8	18
Emigreret		1	8	9
Døde	5	5	6	16
Antal bogført den 31/12 1924:				
Ældster	18	29	23	70
Præster	5	11	22	38
Lærere	12	9	12	33
Diakoner	6	10	6	22
Medlemmer	309	364	649	1322
Børn	50	48	37	135
Total	400	471	779	1620

PRÆSIDENT SEMOUR B. YOUNG.

En god og ædel Mand har modtaget sin hæderlige Aflosning fra alt Missionsarbejde paa Jorden og er forflyttet til en storre Arbejdsmark i Aandernes Verden. Ældste Semour B. Young, den overste af de syv Præsidenter over de Halvfjerds, dode i sit Hjem i Salt Lake City den 15. December 1924 i en Alder af 88 Aar.

Han blev født i Kirtland, Ohio, den 3. Oktober 1837 og blev i sin Barndom og Ungdom meddelagtig i de Forfolgelser og Kampe, som hans Folk maatte udstaa for Evangeliets Skyld. Han var Son af Joseph Young, Brigham Youngs ældste Broder, der i en Aabenbaring given i Nauvoo den 19. Januar 1841 blev udkaaret af Herren til at være den forste af de syv Præsidenter over de Halvfjerds. Og Sonnen, Semour, blev ligeledes ved Aabenbaring kaldet til at være en af de syv Præsidenter i Oktober 1882.

I sin Stilling som Læge og under de bevægede Forhold i Kirkens tidligere Dage har han været virksom og selvopofrende, og mange vil ære og agte Br. Young for hans uegennyttige Virksomhed, hans Dygtighed og Energi som en tapper Stridsmand for Herrens Sag og en ivrig Forkæmper for Frihed og Retfærdighed. I et halvt Aarhundrede har han uopholdeligt virket i Kirkens Tjeneste som Missionær til forskellige Nationer og som en Sandhedens Budbærer til de Hellige i Zions Stave og i Adspredelsen. Hans Vidnesbyrd var altid direkte og overbevisende, og ved Forkyndelsen af Evangeliet trættedes han aldrig, men blev forlenet med fornyet Kraft og Energi. Br. Young er kaldet hinsides, men hans Minde vil leve længe iblandt os.

OM DISKUSSIONER.

I teologiske Diskussioner iblandt de Sidste-Dages Hellige vilde mange Misforstaaelser kunne undgaas, dersom Idéer og Meninger, bygget paa utydelige og uforstaaelige Skriftsteder

eller paa isolerede Udtalelser af fremragende Talere og Forfattere, blev sat til Side og de anerkendte, autoriserede Bøger benyttet som eneste Rettesnor. Ligeledes, dersom man undlod at bringe Emner, hvorom der ikke er aabenbaret noget bestemt, frem i Klasser eller Quorummer til Besvarelse. Alt, hvad vi véd, og som vi kan stole paa angaaende vor Forudtilværelse, eller om de Erfaringer, Kristus har haft, eller om Mikael eller Gabriel eller den store Elohim selv, findes i det, som Gud har aabenbaret. Fremsatte Teorier, der ikke støtter sig til guddommelige Meddelelser, er løse Spekulationer, og dersom de er i Modstrid med Kirkens aabenbarede Lærdomme, burde de ikke modtages som autentiske, men forkastes. Korte Fremstillinger eller Prædikener, Brudstykker af offentlige eller private Udtalelser eller Udtryk, som begavede Mænd siges at være fremkommet med, er ofte vildledende og misvisende. Der burde ikke lægges noget Baand paa Menneskets Aandsevner eller Forstand, men Mennesket burde have Lov til uhindret at trænge saa langt ind i Fortid og Fremtid, som det formaar. Ingen burde, om end han er aldrig saa inspireret eller paa anden Maade begavet, stræbe efter at gøre sine Meninger gældende overfor andre og derved skabe Uenighed eller formørke Troens Lys og kaste et Dække over stadfæstede Sandheder. Læren om Guddommen er tydeligt fremsat i de af Kirken anerkendte Aabenbaringer. Det er en stadfæstet Sandhed. Lad os i vor Andagt, baade offentlig og i vore Hjem, løfte vore Sjæle, vort Sind og vore Tanker til ham, som er Gud og Fader til alle Menneskers Aander lige fra, og indbefattende, Adam til den sidste, der skal dvæle paa Jorden i Kødet, og lad os med Glæde vise Lydighed mod hans Befalinger, som vi modtager gennem Jesus Kristus og gennem de retmæssige og bemyndigede Herrens Tjenere i hans Kirke. Dette vil være en tilstrækkelig Vejleder for os gennem dette Liv, og det vil lede os ind til den Fylde af Kundskab, Magt og Herlighed, der er i Beredskab for os i hans guddommelige, umiddelbare Nærhed.

C. W. Penrose.

EVANGELIETS ÆLDE.

(Et Foredrag af Ældste *B. H. Roberts.)*

At der har været mange Uddelinger af Evangeliet, at guddommelig Myndighed ved flere Lejligheder har været givet til Menneskene, fremgaar tydeligt af Skriftens Vidnesbyrd om saadanne Begivenheder. Til Trods for saadanne Beretninger i Skriften er der dog, hvor mærkeligt det end lyder, indenfor de kristne Trosbekendelser mange, som hylder den Anskuelse, at Evangeliets Oprindelse ikke kan føres længere tilbage end til den Tid, da Frelseren levede paa Jorden. Kendsgerningen er imidlertid, at Jesu Kristi Evangelium har været til fra Verdens tidligste Tider. Der er endog visse Skriftsteder, der leder os til at tro, at før Jorden var dannet eller Mennesket blevet til paa denne, var Evangeliets Plan udarbejdet og forstaaet af Aanderne, der beboede Faderens Rige, og som i Tidens Løb vilde blive velsignede med en Prøvetilstand paa Jorden — med et Jordeliv.

Dersom dette ikke er Tilfældet, hvad Betydning har da saadanne Skriftsteder, der taler om Jesus som Lammet beskikket før Verdens Grundvold blev lagt, men aabenbaret i disse Dage til Frelse for Menneskene. Hvad om »Lammet, det slagtedes, fra Verdens Grundlæggelse?« Og videre: »De, som bo paa Jorden, skulle undre sig, de, hvis Navne ikke er skrevne i Livets Bog fra Verdens Grundlæggelse.« »Hvor var du,« sagde Herren til Job, »da jeg grundfæstede Jorden? . . . Da Morgenstjerner sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde?« (1. Pe. 1: 18—25; Aab. 13: 8; 17: 8; Job. 38: 4—8.)

I disse Udtalelser i Skriften er der Bviser for, at Nødvendigheden af et Sonoffer til Forløsning for Menneskene var forstaaet, før Verdens Grundvold blev lagt, og at »Lammet« til dette Offer var udvalgt, Jesus Kristus. I disse Skriftens Ord er der endvidere Beviser paa Forudtilværelsen af Menneskers Aander, og i det mindste nogle af disse Aanders Navne var skrevne i »Livets Bog« fra Verdens Grundlæggelse, og det

er ikke usandsynligt, at alle Guds Børns Raaben af Glæde ved Jordens Skabelse var en Følge af de Udsigter, der aabnede sig for dem ved Livet paa Jorden og den Frelse, der skulde komme til dem gennem Evangeliet — ja, Haabet »om evigt Liv, hvilket Gud, som ikke lyver, har forjættet fra evige Tider«. (Titus 1: 2.)

Evangeliet er altsaa meget gammelt. Ældre end Klipperne, ældre end Jorden; thi det blev formuleret i det himmelske Rige, før Jordens Grundvold blev lagt.

Ejheller blev Menneskene holdt i Uvidenhed om Planen for deres Forløsning indtil Messias Komme i Kodet. Denne Plan var kendt lige fra Begyndelsen. Uden Tvivl er Beretningerne om dette Emne ufuldkomne, men selv i de jødiske Skrifter findes der tydelige Vidnesbyrd om, at man havde Kendskab om Forsoningen som en Kendsgerning, og at Menneskets Frelse tilvejebragtes derved. Den forste, vi læser om i de jødiske Skrifter, der ofrede »sin Hjords første Affodning« som et Offer til Herren, var Abel, Adams Son. Hvorledes fandt han paa at ofre de Forstefodte af sin Hjord? Bag Abels Offer, saavel som bag lignende Ofre i folgende Tider, stod utvivlsomt Kendsgerningen om Kristi Forsoning. I disse blev der peget hen paa Menneskets Forløsning — gennem et Offer og det Offeret af den Forstefodte.

Men hvor lærte Abel at ofre om ikke fra sin Fader Adam? Der er en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at Adam saavel som Abel ofrede og gjorde det paa samme Maade og i samme Hensigt. Og uagtet de jødiske Skrifter intet meddeler derom, maa Gud til Adam have aabenbaret Ofringernes Nødvendighed og den store Begivenhed, som de skulde symbolisere. I Forbindelse hermed kan passende anfores et Citat fra Mose Skrivelser, aabenbarede gennem Joseph Smith i December 1830. Af det, der ved denne Lejlighed blev givet til den store Sidste-Dages Profet om Mose Skrivelser fremgaar det, at vor første Mosebog ikke indeholder alt, hvad der blev aabenbaret til Moses angaaende Herrens Handlemaade med

Adam og hans Børn i første Slægtled. Ifølge denne mere fuldstændige Beretning om Aabenbaringen til Moses gav Gud Befalinger baade til Adam og hans Hustru, efter deres Bortvisning fra Eden, at de skulde tjene Herren, deres Gud, og ofre de Førstefødte af deres Flokke som et Offer til Herren, og Adam var lydig mod Herrens Befalinger.

»Og efter mange Dage aabenbarede en Herrens Engel sig for Adam og sagde: Hvorfor ofrer du Offer til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg véd det ikke, kun at Herren befalede mig det. Da talede Engelen og sagde: Dette er et Forbillede paa Ofringen af Faderens Enbaarne, som er fuld af Naade og Sandhed. Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens Navn, og du skal omvende dig og paakalde Gud i Sønnens Navn evindelig.« (Moses 5: 6—8.)

Derefter berettes om, hvorledes Menneskene formere sig paa Jorden og henfalde til Ugudelighed; hvorledes Abel, den retfærdige, dræbes, og Kajn bliver en Flygtning paa Jorden som Følge af hans Synd; hvorledes ogsaa Lamech bliver en Morder, og Satan faar stor Magt blandt de Ugudelige — og derefter siges der:

»Og Gud forbandede Jorden med en svar Forbandelse og vrededes over de Ugudelige, ja, over alle Menneskers Sønner, som han havde skabt; thi de vilde ikke lytte til hans Røst, ejheller tro paa hans enbaarne Søn, ja ham, som han erklærede skulde komme i Tidens Midte, og var beredt før Jordens Dannelse. Og saaledes begyndte Evangeliet at blive prædiket fra Begyndelsen; thi det blev forkyndt af hellige Engle, som udsendtes fra Guds Aasyn, og ved hans egen Røst og ved den Helligaands Gave. Og paa denne Maade blev alle Ting bekræftede til Adam ved en hellig Ordinance; Evangeliet blev prædiket og en Beslutning udsendt, at det skulde blive i Verden indtil dens Ende.« (Moses 5: 56—59.)

Da Evangeliet saaledes blev forkyndt, var der nogle af Adams Efterkommere, der adlød det, og en Optegnelse blev gjort af disse, der udgjorde Guds Kirke i Oldtiden. Enok var en af dem, der adlød Herren og blev en Retfærdighedens Forkynder. I disse aabenbarede Skrivelser af Moses fremstilles han under Udøvelsen af sin Missionsgerning, i det han taler til Folket om Maaden, hvorpaa Evangeliet blev forkyndt for Adam, og siger:

»Formedelst Adams Fald er vi til, og ved hans Fald kom Døden; og vi er blevne Deltagere i Elendighed og Ve. Se, Satan er kommen iblandt Menneskenes Børn og frister dem til at tilbede ham, og Menneskene er blevne kødelige, sanselige og djævelske, og de er udelukkede fra Guds Aasyn. Men Gud har forkyndt vore Forfædre, at alle Mennesker maa omvende sig. Og han kaldte paa vor Fader Adam ved sin egen Røst, sigende: Jeg er Gud; jeg skabte Verden og Menneskene, forend de var til i Kødet. Og han sagde ogsaa til ham: Dersom du vil vende dig til mig og lytte til min Røst og tro og omvende dig fra alle dine Overtrædelser og blive døbt i min enbaarne Søns Navn, han, som er fuld af Naade og Sandhed, hvilken er Jesus Kristus, det eneste Navn, der skal gives under Himmelen, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Børn, da skal du annamme den Helligaands Gave; og du skal bede om alle Ting i hans Navn, og hvad som helst du beder om, skal vorde dig givet.« (Moses 6: 48—52.)

Adam var lydig mod Herrens Befalinger og lærte dem til sine Børn, og alle de, der troede og adlød samme, blev Guds Sønner.

Om Enok siges der, at han »vandrede med Gud, og han var ikke mere; thi Gud tog ham«. (1. Moseb. 5: 24.) Paulus omtaler ham saaledes: »Ved Tro blev Enok borttagen, for at han ikke skulde se Døden, og han blev ikke funden, efterdi Gud havde taget ham bort.« (Heb. 11: 5.) Men i Mose Skrivelser, aabenbarede til Joseph Smith, og hvorfra jeg har citeret, underrettes vi om, at ikke alene Enok blev borttaget, men ogsaa de Hellige i den Stad, hvortil han havde samlet sit Folk, og som blev kaldt Enoks Stad: »Og det skete, at Zion fandtes ikke, thi Gud tog den op i sit eget Skød, og fra den Dag af sagdes der: Zion er flygtet.« (7: 69.)

Som det fremgaar heraf, blev Evangeliet forkyndt i Oldtiden. Noa prædikede det ligesaa vel som Enok. Det samme gjorde Melchizedek, den højeste Guds Præst og Konge af Salem, af hvem Abraham blev velsignet. Paulus, Hedningernes Apostel, bærer unægteligt Vidnesbyrd om den Kendsgerning, at Evangeliet blev forkyndt til Abraham; og ligeledes, at det blev tilbudt Israel under Moses, før »de kødelige Buds Lov« blev givet. »Thi jeg vil ikke,« siger han, »at I skulle være

uvidende om, at vore Fædre vare alle under Skyen og gik alle igennem Havet og bleve alle dobte til Moses i Skyen og i Havet og spiste alle den samme aandelige Mad og drak alle den samme aandelige Drik; *thi de drak af en aandelig Klippe, som fulgte med; men Klippen var Kristus.«* (1. Kor. 10: 1—4.)

Hentydende igen til Evangeliets Forkyndelse i det gamle Israel, siger Paulus, at det blev forkyndt til hine, ligesom til Israel paa hans Tid; men Evangeliets Forkyndelse iblandt dem i gamle Dage, hjalp dem ikke, fordi de ikke modtog det i Tro, og paa Grund af deres Vantro mishagede de Gud, og de genstridige omkom i Ørkenen. (Heb. 3: 14—19; 4: 1, 2.)

Pauli Uoverensstemmelse med de kristne Jøder drejede sig alene om Spørgsmaalet vedrørende Evangeliets eller Moselovens Overhøjhed. Mange af de kristne Jøder vedblev, uagtet de anerkendte Jesus af Nazareth som den lovede Messias, at betragte Loven med en næsten overtroisk Ærbødighed og kunde ikke overbevises om, at Evangeliet overstraalede Loven og i Virkeligheden var en Opfyldelse af alle dens Typer og Symboler. Denne Strid kulminerede i Pauli nu saa beromte Brev til Galaterne, hvori han siger:

»Erkender altsaa, at de, som er af Tro, ikke er Abrahams Born. Men da Skriften forudsaa, at det er af Tro, at Gud retfærdiggør Hedningerne, forkyndte den forud Abraham det Evangelium: I dig skulle alle Folkeslagene velsignes. . . . . Men Abraham og hans Sæd blev Forjættelserne tilsagte, thi der siges ikke: og Sæden, som om mange, men som om én: og din Sæd, hvilken er Kristus. Jeg mener dermed dette: En Pagt, som forud er stadfæstet af Gud, kan Loven, som blev til fire Hundrede og tredive Aar senere, ikke gore ugyldig, saa at den skulde gore Forjættelsen til intet. . . . . Hvad skulde da Loven? Den blev fojet til for Overtrædelsernes Skyld (indtil den Sæd kom, hvem Forjættelsen gjaldt), besorget ved Engle, ved en Mellemmands Haand. . . . . Saa at Loven er bleven os en Tugtemester til Kristus, for at vi skulde blive retfærdiggjorte af Tro. Men efter at Troen er kommen, er vi ikke mere under Tugtemester. Thi alle er I Guds Born ved Troen paa Kristus Jesus.« (Gal. 3.)

(Fortsættes.)

STRØTANKER.

Over, omkring og indeni de Ting, der ses, er der andre Ting, som ikke ses, og disse sidste er de mest vigtige. For Eksempel, Huset er en Ting, som ses, men Hjemmet ses ikke. Et Hus er nemlig ikke altid et Hjem. En Hjerne kan ses, men ikke Tanken; du kan se Moders Ansigt, men ikke Kærligheden bag dette, og dog er det denne sidste, der paavirker dig; Flagene ses, men Patriotismen ses ikke; du kan se Legemet, men ikke Sjælen; du kan se et Ord, men ikke en Idé; en Kirke, men ikke Gud.

H.

Livet vilde være glædeligere, hvis vi ikke bekymrede os selv og andre med Ting, der alligevel ikke kan være anderledes.

Den, der siger, at der ikke findes et ærligt Menneske i Verden, er selv en Kæltring.

Naar Mennesker bliver gudfrygtige paa deres gamle Dage, er det kun et Offer til Gud af det, som Djævelen har levnet.

Swift.

BØN ER ET HJERTES INDRE TRANG.

(Mel.: »Prayer is the Souls sincere desire!«)
Deseret Songs, Nr. 95.
(Melodien findes i Zions Sange Nr. 129.)

Bøn er et Hjertes indre Trang,
Tænkt eller sagt med Ord;
Frembaaret af den skjulte Brand,
Der dybt i Sjælen bor.

Bønnen er Byrden af et Suk,
En Taares stille Færd;
Et Øje vendt mod Himlen op,
Naar ene Gud er nær.

Bønnen er Sprogets mindste Form,
Som Smaaborn ytre kan;
Bøn er en Tone klar og ren,
Der naar Guds Himmelhjem.

Bøn er den Kristnes Liv og Luft,
Og Sjælens Smykke skøn;
Hans Pasord ved Dødsrigets Port —
Han gaar til Gud med Bøn.

Bøn er den angerfuldes Røst,
Omvendt fra Syndens Vej.
Og Engle synger højt med Lyst:
»O se, han bøjer sig.«

Guds Børn de bliver eet i Bøn,
I Gerning, Sind og Ord;
Med Faderen og med hans Søn
Til Fællesskab de naar.

Bøn ej blot hører Jorden til,
Thi for Guds Trone staar
Vor Frelser, som barmhjertigt vil,
At Syndre Naade faar.

O du, ved hvem vi kom til Gud.
Sandheds og Livets Vej,
Du selv ad Bønnens Sti gik ud;
At bede lær du mig.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)